

liggende, saa enten maatte vi acceptere dette eller ogsaa helt opgive Tanken om Afslutningen af en Traktat. Og det er nu min Mening — den kan maaske være gal —, at et Land, som har indladt sig paa Voldgift fra Begyndelsen af, vil komme til at staa bedre en Gang i Tiden, naar Sagen føres videre, end de, der have holdt sig tilbage. Vi have her heller ikke gjort andet, end hvad andre mindre Stater have gjort. Holland og Sverige og Norge have saaledes afsluttet samme Traktat med Frankrig; Holland, Tyskland, Sverige, Norge og Portugal have afsluttet den med England. Altsaa det Land, Holland, som vi have den gode Traktat med, har ogsaa afsluttet Traktater med England og Frankrig af det her foreliggende Indhold. Voldgiftstraktater og Voldgiftstanken overhovedet ere jo noget ret nyt her i Europa, og jeg betragter derfor kun disse Traktater som det første Skridt paa en god Bane, som jeg ogsaa sagde forleden Dag i det andet Ting. Jeg vil haabe, at man ad denne Vej maa naa endnu meget videre. Og som jeg før bemærkede, tror jeg, at de Stater, der have afsluttet de mange Traktater og straks sagt: „vi gaa med Glæde ind paa denne Tanke“, de ville komme til at staa bedre end de, der have holdt sig tilbage.

Til det ærede 2det Medlem fra 1ste Kreds (Matzen) vil jeg bemærke, at det naturligvis for mig staa som det rigtigste og bedste, om vi kunde faa gode Voldgiftstraktater med vore to Nabolande, men jeg vil give det ærede Medlem ganske Ret i, at Danmarks Voldgiftstraktater med Sverige og Norge maa være, om jeg saa maa sige, noget specielt, da jeg har en Følelse af, at vi lige overfor Sverige og Norge ere anderledes stillede end overfor noget andet Land i Europa. Jeg gentager, hvad jeg allerede forleden sagde i det andet Ting, at jeg med største Glæde er beredt paa at arbejde paa Traktater med Sverige og Norge. Hvis de komme til mig desangaaende, skal jeg med Glæde arbejde videre paa det Grundlag, der allerede er lagt.

Jeg maa maaske til Slutning udtale min Glæde over den Modtagelse, vor Traktat med Italien har faaet i dette Ting. Det har været mig en stor Glæde at medvirke til, at denne Traktat er bleven afsluttet, og det forekommer mig ogsaa at være den bedste Traktat, der endnu er kommen i Stand mellem to europæiske Magter. Jeg haaber, at den skal blive efterfulgt af andre ligesaa gode.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Sagens Overgang til 2den Behandling vedtoges uden Afstemning

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Lønninger for de ved de kongelige Døvstummeanstalter ansatte Lærere m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg C.)

Sagen sattes til Forhandling.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Enevold Sørensen): Ved Lov af 29. Marts 1893 blev der første Gang fastsat ensartede og regelmæssigt stigende Lønninger for det faste Lærerpersonele ved Statens Døvstummeanstalter, og ved en Lov af 1901 blev der dernæst aabnet det samme Lærerpersonele Adgang til at faa kongelig Udnævnelse med Pensionsret. Nærværende Lovforslag samler disse Bestemmelser i en Lov og bringer samtidig en Lønforbedring for det paa-gældende Personale. Denne Lønforbedring bestaar dels i, at Lønningsstigningen sker hvert 4de Aar, i Stedet for som nu hvert 5te Aar, dels i Tilføjelsen af et nyt Lønningstrin, altsaa en Forhøjelse af Maksimumslønnen, og endelig i en Forhøjelse af Forplejningsvederlaget. For Lærerne er Lønnen efter Loven af 1893 1,200 Kr., stigende med 300 Kr. hvert 5te Aar indtil 2,400 Kr., for Læreriinder 1,000 Kr., stigende hvert 5te Aar med 200 Kr. indtil 1,800 Kr., samt for begge Vedkommende fri Bolig for en ugift eller et Vederlag herfor af 200 Kr. og Forplejning som Elever eller et Vederlag herfor af 200 Kr. Efter det her foreliggende Lovforslag falder Lønningsstigningen hvert 4de Aar, og Maksimumslønnen bliver henholdsvis for Lærere og Læreriinder 2,700 Kr. og 2,000 Kr. Dernæst er Forplejningsvederlaget til dem, der ikke bo paa Anstalten, fordoblet fra 200 Kr. til 400 Kr. De fire Inspektører tillægges der hver en Huslejegdøtgørelse af 600 Kr., hvad der i alt Fald for de tres Vedkommende allerede nu finder Sted, dog saaledes, at to af dem kun oppebære det som et personligt Tillæg i Henhold til Finansloven. Endelig